

De Wedergeboorte van de Auteur

AI als spookschrijver van de doden

De Wedergeboorte van de Auteur

AI als spookschrijver van de doden

René Oudeweg

Paradosis

2026

René Oudeweg

De Wedergeboorte van de Auteur

Gepubliceerd door Paradosis

para-dosis.nl

Copyright © 2026 Paradosis

Author: René Oudeweg

Coverdesign: René Oudeweg

ISBN: 9789403896786

NUR 730

Publishing platform: bookmundo.nl

Alle rechten voorbehouden

“In elke zin spreekt iets dat ouder is dan degene die haar schrijft.”

“De schrijver verdwijnt. De stijl zoekt een nieuw lichaam.”

“Misschien is literatuur altijd al een gesprek met de doden geweest.”

“De tekst overleeft ons door ons langzaam te vervangen.”

*“Niet de auteur schrijft het boek,
maar het archief droomt hem.”*

Inhoud

Inleiding.....	7
I. De dood wordt uitgesproken.....	13
II. De auteur verdwijnt in taal.....	19
III. De lezer wordt geboren — en verdwijnt weer.....	25
IV. De tekst zonder oorsprong.....	32
V. De simulatie van betekenis.....	39
VI. De archiefmachine.....	45
VII. De auteur als dataset.....	51
VIII. De necromantie van de tekst.....	57
IX. De wedergeboorte van de auteur.....	63
Nawoord.....	70

Inleiding

door dr. Vedermann

Sommige boeken lezen als reizen. Andere als bekentenissen. Maar er bestaan ook zeldzame teksten die functioneren als een toestand van bewustzijn — geen afgerond werk, maar een mentale atmosfeer waarin de lezer langzaam opgenomen raakt. *Nachtspalk* van René Oto behoort tot die laatste categorie. Het boek laat zich niet eenvoudig classificeren als roman, essaybundel, reisverslag of filosofisch traktaat. Het beweegt rusteloos tussen al deze vormen zonder ooit volledig in één ervan tot stilstand te komen. Juist daarin ligt zijn singulariteit — en, vermoed ik, zijn blijvende betekenis.

Nu René Oto overleden is, krijgt het boek een onverwachte resonantie. Niet omdat zijn dood het werk “verklaart”, maar omdat **Nachtspalk** altijd al geschreven leek vanuit een preoccupatie met verdwijnen, ontbinding en wat men misschien een existentiële excommunicatie zou kunnen noemen. Wie de teksten aandachtig leest, merkt hoe vaak de auteur terugkeert naar figuren van afzondering, waanzin, fragmentatie en verdwaling: het labyrint, de crypte, de woestijn, de eenzame stad, de schizo-fragmenten, de stilte tussen woorden. Deze motieven functioneren niet als ornamenten, maar als structurerende principes van het denken zelf.

Ik ontmoette René Oto slechts tweemaal persoonlijk. Beide keren sprak hij met een intensiteit die tegelijk ernstig en ironisch was, alsof elke uitspraak reeds voorzien was van haar eigen deconstructie. Hij had de eigenaardige gave om namen van filosofen uit te spreken alsof het oude vrienden of persoonlijke demonen betrof: Walter Benjamin, Theodor W. Adorno, Gilles Deleuze, Jacques Derrida, Simone Weil — ze verschenen in zijn spreken niet als academische referenties, maar als stemmen in een innerlijk geheugentheater. En juist dat begrip, het geheugentheater, lijkt mij cruciaal voor het begrijpen van **Nachtpalk**.

Want dit boek is geen lineair betoog. Het functioneert associatief, fragmentarisch, soms zelfs hallucinatoir. Het springt van Mexico-Stad naar Hegel, van concrete poëzie naar accelerationisme, van Trotski naar Mallarmé, van xenocommunicatie naar de melancholie van verlaten metropolen. Toch ontstaat er, paradoxaal genoeg, een sterke eenheid. Niet de eenheid van een systeem, maar die van een obsessie. Een voortdurende poging om betekenis te vinden in een wereld waarin alle grote totaliteiten zijn ingestort.

Het is verleidelijk om Oto eenvoudigweg onder de noemer “postmodern” te plaatsen. Maar dat zou zijn project reduceren. Zijn denken is daarvoor te existentieel geladen, te beziel door een verlangen dat het cynisme van het late postmodernisme overstijgt. Achter zijn fascinatie voor fragmenten, contingentie en deconstructie schuilt geen speelse relativiteit, maar een diep metafysisch tekort. Hij schrijft alsof hij voortdurend balanceert op de rand van betekenisverlies — en misschien is dat precies waarom zijn teksten zoveel urgentie bezitten.